

๒๕

วิตามินพระ

เมื่อบวชแล้วต้องตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมตลอดชีวิต ต้องดูแลตัวเองให้ดี เพื่อที่จะไปดูแลผู้อื่นได้ แล้วก็ให้ศึกษา ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา และวิชาธรรมกาย ให้แตกฉาน

ถ้าบวชแล้วไม่บำเพ็ญสมณธรรม ไม่เจริญศีล สมาธิ ปัญญา หรือพูดง่ายๆ ว่า ไม่นั่งสมาธิ บวชมาก็อย่างนั้นๆ ไม่ได้อะไร เพราะบวชแล้วก็ยังไม่รู้ว่า ความสุขที่แท้จริงเป็นอย่างไร หรือวิตามินของความเป็นพระมันมีรสอร่อย รสโอชอย่างไร เราจะไม่มีความรู้จักเลย ถ้าไม่บำเพ็ญสมณธรรม ถ้าไม่ทำสมาธิ แค่อ่านจากตำรับตำรามันทราบ แต่มันไม่จริง คือทราบว่ามันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ไม่จริง เพราะอ่านไปก็ยังไม่สงสัยอยู่ เอ๊ะ! ไซ้หรือเปล่า เอ๊ะ! มีจริงไหม พอเอ๊ะ! ที่ไร มันแปล๊บเข้าไปในใจทุกครั้ง เพราะมันยังไม่ค่อยมั่นใจ

ถ้าเราไม่มั่นใจแล้ว เวลาญาติโยมถาม นรกสวรรค์มีจริงไหม บาปบุญคุณโทษมีไหม มันก็ไม่ค่อยจะมั่นใจ ตอบแบบคลุมๆ เครือๆ ตอบแบบกำกวม มันก็น่าจะมีอะไร

อย่างนี้ โยมได้ฟังแล้วก็ เอ้อ บุญก็น่าจะทำนะ แล้วก็ไม่ได้ทำ แต่ถ้านอกมีจริง อะ ทำ ถ้านอกไม่มีก็ไม่ได้ทำ ถ้านอกน่าจะมี ก็น่าจะทำ มันเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น บวชแล้วอยากจะรู้รสชาติของการบวชว่า ปวัชชะ เว้นจากการกระทำแบบคฤหัสถ์ ที่สั่งจากกามและ บาปอกุศลธรรม ละวิตก วิจารณ์ เข้าถึงปีติ สุข เอกัคคตา เป็น อย่างไร การที่จะไปอ่านตำรับตำราอย่างเดียว ไม่มีวันรู้เรื่อง ต้องลงมือปฏิบัติจนกระทั่งใจหยุดนิ่ง พอใจใสแล้ว สั่งจาก กาม ใจจะกว้างขวาง เราจะซาบซึ้งว่า ทำไมพระพุทธเจ้าจึง ตรัสว่า การเป็นคฤหัสถ์ การครองเรือนนั้น มันอึดอัด มันคับแคบ การจะรู้ว่า มันอึดอัด มันคับแคบเป็นอย่างไร เราต้องรู้จักว่า ใจที่มันกว้างขวาง ที่มันขยายเป็นอย่างไร

ทีนี้ใจจะขยายได้ ใจต้องหยุดนิ่ง การทำบุญใหญ่ด้วย มหาทานบารมี ก็ได้รู้จักบ้างเล็กน้อยตอนเกิดปีติ ขนลุก ขนพอง แต่ปริมาณยังไม่เท่ากับใจหยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่ง แล้ว ใจจะขยายออกไปเลย มันมีปีติ มีความสุข มีความ เบิกบานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และไม่มีสิ่งใดมาเปรียบเทียบได้ เพราะฉะนั้นจะรู้จักวิตามินพระได้ต้องนั่งสมาธิ ต้องทำ ตรงนี้ ถ้ามีวแต่เม้าท์กันไม่ว่ากันก็ไม่มีวันรู้จัก

อีกประการหนึ่ง เราจะได้ขบขันด้วยความเป็นนาย ไม่ฉันด้วยความเป็นหนี้ เป็นผู้ให้ เป็นทักษิณบุญบุคคล เป็น

เนื่อนานุญ เราจะเป็นเนื่อนานุญได้ก็ต้องเข้าไปถึงนานุญซึ่ง
อยู่ภายใน ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนั้นอุดมสมบูรณ์
ไปด้วยปฏีแห่งความดี เป็นพลังงานอันบริสุทธิ์ ที่มีอานุภาพ
ไม่มีวันสิ้นสุด เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จใน
ชีวิต ญาติโยมที่เขามาทำบุญกับเรา ที่เขานำภัตตาหารมา
ถวายแล้ว ทุกคำกลืนที่เรากลืนเข้าไป เปรียบเหมือนกับกลืน
เพชรกลืนพลอย มันไฉยยิ่งกว่าอาหารทิพย์ เพราะขณะที่ฉันนั้น
ใจเราใสสว่าง ทุกคำกลืนก็เปลี่ยนเป็นบุญเกิดขึ้นกับเราก่อน
แล้วก็ไปถึงญาติโยมด้วย อย่างนี้ฉันด้วยความไม่เป็นหนี้
แต่ฉันด้วยความเป็นนาย

อีกประการหนึ่ง ที่หลวงพ่อยากจะฝากเอาไว้ ทั้งลูก
พระลูกเณรในวัด และที่ประจำอยู่ศูนย์สาขาต่างๆ ก็ดี ว่า
บวชเป็นพระเป็นเณรแล้วอย่าดูหนึ่งดูละครณะลูกนะ คืออย่าง
ที่นี้ไม่มีทีวีเอาไว้สำหรับดูหนึ่งดูละคร เพราะมีความคิด
ว่า มันไม่เกิดประโยชน์อะไร อีกอย่างโยมเขาถือศีล ๘
ถือศีลอุโบสถ โยมเขายังไม่ดูหนึ่งดูละครเลย เพราะฉะนั้น
ลูกพระลูกเณรอย่าไปดูนะลูกนะ มันไม่เกิดประโยชน์
คิดดูก็แล้วกัน เราถือศีล ๒๒๗ ข้อ โยมถือศีล ๘ ข้อ
เขายังทำได้ เราถือศีล ๒๒๗ ทำไม่ได้ มันก็พิลึก ถ้าอย่างนั้น
ก็อย่าไปฉันท้าวของโยมเลย อย่างนี้ต้องถือศีลกินลม จะได้
ไม่เป็นหนี้ หากเราดูหนึ่งดูละครมันเป็นหนี้เขาแน่ ไม่คุ้มกับ
การบวช อย่างนี้อ่าบวชเลย บวชแล้วเป็นลูกหนี้เขา เมื่อไป
เกิดใหม่ต้องไปใช้หนี้เขา ต้องไปเกิดเป็นอะไรให้เขาใช้ไปลูก
ข้าวให้เขากิน เพราะเรากินข้าวของเขา มันก็ต้องผลัดกัน
เพราะฉะนั้นอย่านะลูกนะ

บวชเป็นพระแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม วิชาวินของ
พระ คือ บำเพ็ญสมณธรรม อย่าลืมประโยชน์นี้ แล้วจะสนุก
กันใหญ่เลย เรามีโอกาสว่าง ชีวิตเราไม่คับแคบ ไม่มีเครื่อง
กังวล จะแสวงหาความรู้ภายในไปได้เรื่อยๆ เป็นความรู้คู่
ความสุข ความรู้จะไม่มีวันสิ้นสุดเมื่อใจหยุดนิ่งแล้ว

๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘